

Vanhin Carlos H. Amado
seitsemänkymmenen koorumista

Kristus, Lunastaja

[Lunastajan uhri] on ollut siunaukseksi kaikille, ensimmäisenä olleesta Adamista kaikkein viimeisimpään ihmisolentoon.

Jeesus Kristus, Jumalan Poika, syntyi ja kuoli ainutlaatuisissa olosuhteissa. Hän varttui ja eli vaatimattomissa oloissa, vailla aineellisia asioita. Hän sanoi omasta itsestään: ”Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi” (Luuk. 9:58).

Hän ei koskaan saanut kunnianosoituksia, suosiota, tunnustusta tai etuoikeuksia maailman poliittisilta johtajilta tai oman aikansa uskonnollisilta johtajilta. Eikä Hän koskaan istunut synagogien etumaisilla istuimilla.

Hänen saarnansa olivat helppotajuisia, ja vaikka kansanjoukot seurasivat Häntä, Hänen palvelutyöhönsä kuului aina ihmisten siunaaminen yksi kerrallaan. Hän teki lukemattomia ihmetekojä niiden keskuudessa, jotka pitivät Häntä Jumalan lähettämänä.

Hän antoi apostoleilleen valtuuden ja voiman tehdä ihmeitä ”ja vielä suurempiakin” tekoja (Joh. 14:12) kuin ne, joita Hän teki, mutta Hän ei koskaan antanut heille erioikeutta antaa syntejä anteeksi. Hänen vihamiehensä suuttuivat kuullessaan Hänen sanovan: ”Mene, äläkä enää tee syntiä” (Joh. 8:11) tai ”Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi” (Luuk. 7:48). Tuo oikeus kuului yksinomaan Hänelle, koska Hän on Jumalan Poika ja koska Hän maksaisi noista synneistä omalla sovituksellaan.

Hänen valtansa voittaa kuolema

Hänen valtansa voittaa kuolema oli jälleen yksi jumalallinen ominaisuus. Suuri Jairos, synagogan esimies, pyysi Häntä ”tulemaan kotiinsa. Hänen ainoa lapsensa, – – tytär, oli kuolemaisillaan.” (Luuk. 8:41–42.) Mestari kuuli hänen pyyntönsä. Heidän vielä kävellessään tuli Jairosen luo palvelija, joka sanoi hänelle: ”Tyttäreni on kuollut. Älä enää vaivaa opettajaa.” (Luuk. 8:49.) Saavuttuaan taloon Jeesus pyysi kaikkia menemään ulos. Hän otti heti tyttöä kädestä ja sanoi tälle: ”Nouse!” (Luuk. 8:54.)

Toisella kerralla, kun Hän oli matkalla Nainin kaupunkiin, Hän kohtasi hautajaiskulkueen, jossa eräs leskiäiti suri ainoan poikansa kuolemaa. Täynnä sääliä Hän kosketti paareja ja sanoi: ”Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse!” (Luuk. 7:14.) Nähdessään ihmeteon ihmiset huudahtivat: ”Meidän keskuuteemme on ilmaantunut suuri profeetta. Jumala on tullut kansansa avuksi.” (Luuk. 7:16.) Tämä ihme oli vieläkin huomionarvoisempi, koska nuorukainen oli jo julistettu kuolleeksi ja he olivat menossa hautaamaan hänet. Kahden nuoren herättyä henkiin todisteet Jeesuksen valtuudesta ja vallasta voittaa kuolema hämmästyttivät uskovia ja täyttivät parjaajat pelolla.

Kolmas tapaus oli kaikkein vaikuttavin. Martta, Maria ja Lasarus olivat sisaruksia, joiden luona Kristus usein vieraili. Kun ihmiset kertoivat Hänelle, että Lasarus oli sairaana, Hän viipyi kaksi päivää ennen kuin Hän lähti perheen luokse. Lohduttaessaan Marttaa tämän veljen kuoltua Hän todisti tälle varmasti: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin.” (Joh. 11:25.)

Kun Vapahtaja pyysi surijoita ottamaan kiven pois haudan suulta, Martta kuiskasi Hänelle arasti: ”Herra, hän haisee jo. Hän on siellä nyt neljättä päivää.” (Joh. 11:39.)

Silloin Jeesus muistutti hänelle hellästi: ”Enkö sanonut sinulle, että jos uskot, saat nähdä Jumalan kirkkauden?” (Joh. 11:40.) Sen sanottuaan Hän huusi kovalla äänellä:

”Lasarus, tule ulos!”

Silloin kuollut tuli haudasta.” (Joh. 11:43–44.)

Koska Lasarus oli ollut haudassa neljä päivää, Jumalan Pojan vihamiehet joutuivat kohtaamaan kiistämättömän todistusaineiston, jota he eivät voineet jättää huomiotta, vähätellä tai vääristellä. Mielettömästi ja pahansuovasti ”siitä päivästä lähtien neuvoston tavoitteena oli surmata Jeesus” (Joh. 11:53).

Uusi käsky

Elävä Kristus vietti myöhemmin Jerusalemissa viimeistä pääsiäisjuhlaansa yhdessä apostoliensa kanssa, asetti sakramenttitoimituksen ja antoi heille käskyn rakastaa toinen toistaan palvelemalla toisiaan vilpittömästi.

Hänen kärsimyksensä Getsemanessa

Sen jälkeen, ylevimpänä osoituksena Hänen rakkaudestaan ihmiskuntaa kohtaan – ja täysin omasta vapaasta tahdostaan – Hän kulki rohkeasti ja päättäväisesti kohti kaikkein vaativinta koetustaan. Getsemanen puutarhassa,

täydellisessä yksinäisyydessä, Hän kärsi kaikkein ankarinta tuskaa vuotaen verta jokaisesta huokosestaan. Alistuen täysin Isänsä edessä Hän sovitti meidän syntimme ja otti myös päälleen meidän sairautemme ja ahdinkomme voidakseen tietää, kuinka Hän voisi auttaa meitä (ks. Alma 7:11–13).

Olemme kiitollisuudenvelassa Hänelle ja taivaalliselle Isällemme, koska Hänen uhrinsa on ollut siunaukseksi kaikille, ensimmäisenä olleesta Aadamista kaikkein viimeimpään ihmisolentoon.

Vapahtajan tuomitseminen ja ristiinnaulitseminen

Kun Hänen tuskansa Getsemanessa päättyi, Hän antoi itsensä

vapaaehtoisesti parhaajensa käsiin. Yksi Hänen rakkaimmistaan kavalsi Hänet, ja Hän sai pikaisen tuomionsa tavalla, joka oli sekä epäoikeudenmukainen että laitton – oikeudenkäynnissä, joka oli sekä manipuloitu että vaillinainen. Vielä samana iltana Hän sai syytteen jumalanpilkasta ja Hänet tuomittiin kuolemaan. Hänen vihamiehensä olivat täynnä vihaa ja kostonhimoa – koska Jeesus oli todistanut heille olevansa Jumalan Poika – ja he juonittelivat Pilatuksen tuomitsemaan Hänet. Sen vuoksi he muuttivat syytteen jumalanpilkasta kansankiihotukseksi, jotta Hän kuolisi ristiinnaulittuna.

Hänen tuomionsa roomalaisten käsissä oli vieläkin julmempi: heidän

pilkkinsa ja halveksuntansa Hänen hengellistä valtakuntaansa kohtaan, nöyryyttävä kruunaaminen piikkikruunulla, Hänen tuskallinen ruoskimisensa ja pitkittynyt kärsimyksensä julkisesti ristiinnaulittuna olivat kaikki selvänä varoituksena jokaiselle ihmiselle, joka mahdollisesti uskaltaisi julistaa olevansa Hänen opetuslapsensa.

Jokaisena kärsimyksensä hetkenä maailman Lunastaja osoitti poikkeuksellista itsehillintää. Hän ajatteli aina toisten siunaamista; Hän pyysi ystävällisesti ja lempeästi Johannesta huolehtimaan äidistään Mariasta. Hän pyysi taivaallista Isäänsä antamaan anteeksi kuolemanrangaistuksen täytäntöönpanijoille, jotka ristiinnaulitsivat Hänet. Kun Hänen työnsä

maan päällä oli tehty, Hän uskoi henkensä Jumalalle ja henkäisi viimeisen kerran. Kristuksen fyysinen ruumis vietiin hautakammioon, ja se pysyi siellä kolme päivää.

Lunastajan työ kuolleiden parissa

Sillä aikaa kun Vapahtajamme opetuslapset kärsivät murheissaan, lannistuneina ja epävarmuudessa, Hänen palvelutehtävänsä laajeni uudella tavalla, mikä kuului toiseen vaiheeseen Hänen Isänsä ihmeellisessä suunnitelmassa. Kolme päivää kestäneen lyhyen ajan Hän työskenteli väsymättä järjestäen suunnattoman pelastustyön kuolleiden keskuudessa. Nuo päivät kuuluivat Jumalan

perheen kaikkein toiveikkaimpiin päiviin. Tuon käyntinsä aikana Hän järjesti uskolliset seuraajansa viemään lunastuksen ilosanoman niille, jotka eivät eläessään olleet saaneet tietää ihmeellisestä suunnitelmasta tai jotka olivat hylänneet sen. Nyt heillä olisi mahdollisuus vapautua vankeudestaan ja tulla sekä elävien että kuolleiden Jumalan lunastamiksi (ks. OL 138:19, 30–31).

Ylösnousemuksen esikoiset

Kun Hänen työnsä henkimaailmassa oli tehty, Hän palasi maan päälle – yhdistääkseen henkensä fyysiseen ruumiiseensa iankaikkisuudeksi. Vaikka Hän oli täydellisesti osoittanut

valtansa voittaa kuoleman, pyhien kirjoitusten kertomukset ihmisistä, jotka Hän herätti henkiin ennen ylösnousemustaan, osoittavat, että he palasivat takaisin vain ihmeellisellä tavalla pidennettyyn elämään; he tulisivat vielä kuolemaan.

Kristus oli ensimmäinen ylösnousut, joka ei koskaan enää kuolisi ja jolla oli ikuisesti täydellinen, iankaikkinen ruumis. Ylösnousseessa tilastaan Hän ilmestyi Marialle, joka alkoi palvella Häntä heti Hänet tunnustettuaan. Lunastajamme varoitti häntä hyvin lempeästi uudesta ja ihmeellisestä tilastaan: ”Älä koske minuun. Minä en vielä ole noussut Isän luo.” (Joh. 20:17.) Se oli lisätodistus siitä, että Hänen palvelutehtävänsä henkimaailmassa oli todellinen ja täytetty. Sitten – käyttäen sanoja, jotka vahvistivat Hänen ylösnousemuksensa todellisuuden – Hän sanoi: ”Minä nousen oman Isäni ja teidän Isänne luo, oman Jumalani ja teidän Jumalanne luo” (Joh. 20:17). Mentyään Isänsä luokse Hän palasi jälleen takaisin ja ilmestyi apostoleilleen. ”Hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Ilo valtasi opetuslapset, kun he näkivät Herran.” (Joh. 20:20.)

Lunastaja palaa takaisin

Minä todistan, että Kristus palaa takaisin hyvin erilaisella tavalla kuin Hän tuli ensimmäisen kerran. Hän tulee voimassa ja kirkkaudessa, yhdessä oikeamielisten ja uskollisten pyhien kanssa. Hän tulee kuninkaiden Kuninkaana ja herrojen Herrana, Rauhan Ruhtinaana, luvattuna Messiaana, Vapahtajana ja Lunastajana, tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Rakastan ja palvelen Häntä koko sydämestäni ja rukoulen, että me palvelisimme iloisina ja omistautuen ja että me pysyisimme uskollisina Hänelle loppuun saakka. Hänen, Jeesuksen Kristuksen, nimessä. ■

